

en Politimester eller Dommer var optraadt paa en Maade, der virkelig maatte siges ikke at tage tilstrækkeligt Hensyn til den Stilling, han indtager i Staten, medens det dog vel kunde være, at det ærede Medlem og hans Benner vilde finde det lidet ønskeligt, om Justitsministeren da frede ind. Jeg for mit Bedkommende kan i alt Fald ikke føle mig opfordret til at optræde mod nogen Embedsmand og give ham Reprimander, med mindre jeg er mig bevidst, ikke blot at have fuld Føie til at gjøre det, men ogsaa i den Grad at have den juridiske Ret paa min Side, at jeg eventuelt kunde, og eventuelt vilde være bestemt paa at drive Sagen til den sidste Yderlighed. Jeg kan imidlertid forsikre det ærede Medlem, at dersom Forholdene skulde udvilde sig saaledes, at jeg maatte anse det for min Pligt som den, der staar i Spidsen for Justitsforvaltningen her i Landet, at optræde imod Justitsembedsmænd eller mod Andre, skal jeg ogsaa vide, om fornødent, at forfølge Sagen til dens yderste Konsekvens.

Berg: Den ærede Minister sigtede jo til, at han vilde være lige retfærdig mod Alle, altsaa ogsaa være saansom lige over for dem, der kom med Udtalelser, der ikke behagede ham, som over for dem, der kom med Udtalelser, der behagede ham. Det er meget behageligt at høre disse Betragtninger fremsætte, thi det er det, jeg tror vi gjerne vilde søge efter at faae opnaaet, at Retfærdigheden kunde være lige for Alle. Kan dette naas eller jo mere det kan naas — thi det er naturligvis vanskeligt at naae det fuldstændigt — desto mere vil Samfundsordenen være tilfredsstillende, og vi Alle være lykkelige. Den ærede Minister kom til i sit tidligere Foredrag at fremhæve de store Fortjenester, han og hans Benner have af en Sag, der har trukket i Langdrag 25 Aar, nemlig om Retspleiens Ordning. Jeg tror dog, at det er for tidligt at tage Hatten af, før man ser Manden. Denne Sag er jo ikke færdig endnu, fordi der maaske efter 25 Aars Forløb kan komme et Forslag frem fra den ærede Regjerings Side, thi det kommer jo an paa, paa hvilke Principer et saadant Forslag er bygget, inden man kan sige, at den Sag er god. Jeg tvivler aldeles ikke om, at der er et saa forskjelligt Syn hos den ærede Minister ogsaa med Hensyn til Ordningen af dette Samfundsansiggende fra det, som en stor Del andre Medborgere have, at denne Sag ingenlunde kan anses for afgjort, fordi der bliver ubearbejdet et Forslag. Jeg skal nu ikke forringe den store Fortjeneste, der kan være for

den ærede Minister og hans Benner deraf, at de virkelig efter 25 Aars Arbejde tro sig i Stand til at kunne fremlægge et Forslag, men paa den anden Side skal jeg dog bemærke, at naar den ærede Minister siger, at dersom Nogen har gjort Noget, saa er det ham og hans Benner, saa have de vistnok heller ikke søgt at faae Andre til at hjælpe sig; jeg tror ikke, at de have anmodet om Bistand fra Andre i denne Sag; de have selv sørget for hele Robillen siden 1849 og ikke søgt Hjælp andenkstedt. Hvorledes skulde saa Hjælpen komme frem andenkstedt fra, naar Regjeringen ikke søgte den. Skulde nogen Sag være forberedt af en Regjering, saa skulde det dog være en Sag af det Omfang og den Natur. Der er yttret Beklagelse over den Tvivl, som er fremkommet om Rigtigheden af Ordningen af vore Domstole. Det kan gjerne være rigtigt, det kan være beklageligt, men naar Tvivlen nu en Gang er tilstede i Samfundet, og naar den nu en Gang faar paa forskjellig Maade ikke liden Næring, saa er det meget naturligt, at Tvivlen kan komme frem. Men det er ikke noget Nyt, der kommer frem nu. Den ærede Minister maa jo vide, at det er, om ikke ham, saa hans Benner, der have givet Anvisning paa at kritiserer Domstolene, at bedømme, hvilken Tidstid man kunde have til dem, navnlig i behagede Liden. Den ærede Minister veed jo meget godt, at det er hele 18 Aar siden, at det i Dmtalen af en Rigsretsdom — der, hvor man mener, at det rettelige Lyngdepunkt i vor Forsatning ligger — blev udtalt af den ærede Ministers Benner, at Dommen „har bekræftet en gammel, aldrig uddød Folkemening her i Landet, at Lovens Arm er kraftløs overfor de Fornemme og kun tung for den simple Mand.“ Det er den Betragtning, der kom frem fra den ærede Ministers Benner for 18 Aar siden, og der var ingen af de Herrer ved Binduet, som nu raabe med Glæde om, at der skulde træffes Foranstaltninger, naar der blev talt om Domstolene, der den Gang søgte at faae disse Udtalelser afkræftede. „Dommen har viist de faste Statsdommernes Skjæbelighed og Upaalidelighed i et klart Lys“, spjæs der til, og „de Anklagede ere frie, men Høsteret er dømt.“ Det er fra den Side, hvortil den ærede Minister hører, at disse Udtalelser ere komne. Det er, saavidt jeg veed, ikke blot de stærkeste Domme, der nogenstunde ere fremsatte hertilands imod Domstolene, men det er ogsaa, saavidt jeg veed første Gang efter Indførelsen af fri Forsatning, at man saaledes har grebet Domstolene an paa den Maade. Naar da nu de ærede Herrer saaledes have viist Befolkningen